

MUREN SPREKEN NIET

MUREN SPREKEN NIET

L. Marlaux

Hij was als de haan die dacht
dat de zon was opgegaan
om hem te horen kraaien.
George Eliot

Mijn leven. Mijn verhaal.

L. Marlaux

WOORDEN UIT MIJN ZIEL

ISBN/EAN 9789465120317

NUR 402

©2024 L. Marlaux

Eerste druk: november 2022

Uitgegeven in eigen beheer

Titel: Muren spreken niet

Omslagontwerp: L. Marlaux

Illustraties: L. Marlaux / Unsplash

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder de
uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming
van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Dit verhaal is fictief.

Elke gebeurtenis met bestaande personen
of gebeurtenissen berust op toeval.

Contact: lmarlaux.auteur@gmail.com

www.lmarlaux.jouwweb.be

Nieuwpoort, België

Voor mijn twee lieve zonen ♥

Voor mama en papa ♥

Voor mijn soulmate ♥

Voor Robin ♥

Voor Andres ♥

Voor Marreine ♥

Voor Regine ♥

Voor al de mooie zieltjes die in mijn hartje huizen ♥

Voor alle lieve mensen die mijn verhalen lezen ♥

Voor iedereen die zich in mijn relaas herkent ♥

Voor de slachtoffers van partnergeweld, onrecht, afgunst en
vingerwijzend gedrag.

Ooit komt er een dag dat je alles kan loslaten en verdergaan.

Voor Max

Voor alle daders

Ik vergeef jullie alles.

Niet omdat jullie vergiffenis waard zijn
maar omdat ik de rust verdien.

Een speciale dank aan Leen ♥

VOORWOORD

‘Hij, ik en het Beest’ schreef ik in een opwelling, een soort dagboek voor mezelf, een aandenken aan de man die me zo van mijn sokken blies. Het zinderde jaren later nog altijd na. Nooit gedacht dat dit verhaal ooit in de boekenkasten van velen zou terechtkomen en nog veel minder dat lezers mij zouden aansporen het vervolg te schrijven. Hoe was het Elize vergaan na Robin? Hoe stond ze nu in het leven?

Elizes verhaal was inderdaad nog lang niet uitverteld. Maar hoe herbeleef je tragedies die een zwarte stempel drukken op je ziel? Hoe kruip je terug in de huid van iemand die alles jarenlang heeft onderdrukt? Durf je wel in de achteruitkijkspiegel kijken naar de gitzwarte schaduw die je nog steeds stilletjes achtervolgt?

Dag en nacht spookte Elize door mijn hoofd en mijn Hufters fluisterden me de juiste woorden in. Soms waren die mooi en puur, dan weer vol afschuw of intens verdriet, maar ook de hilarische en pikante toestanden ontbraken niet. Mijn vingers stonden niet stil en wanneer ik ’s nachts verdween in de obscene catacomben van haar verleden en mijn schrijfsels de volgende morgen herlas, leek het wel alsof ik tijdens de nacht niet in mijn vingers zat. Op die momenten had ik het gevoel dat mijn alter ego en de vele personages uit mijn boek rond mij fladderden en alles wat ik was vergeten naar de oppervlakte brachten. Struinend in de diepe, donkere poel van haar verleden stootte ik op zware hindernissen en voelde ik terug de klappen en ongelooflijk veel onmacht en onrecht. De doolhoven van de ziel zijn ondoorgrondelijk. Elize bezit de capaciteit om telkens door die donkere nacht te gaan op zoek naar lichtpuntjes en de pareltjes die voor altijd bij haar blijven, haar twee zonen die ze koestert, maar ook de zielsverwanten die er niet meer zijn.

Met ‘Muren spreken niet’ wil ik slachtoffers van partnergeweld, zowel lichamelijk als mentaal, een hart onder de riem steken. Je bent niet alleen. Spreek erover. Neem iemand in vertrouwen. Ook al ben je ontzettend bang, laat je helpen. Gewoon doen! Niet twijfelen! Doen! Veel leesplezier!

*Je geeft me rust.
Je geeft me kracht.
Je straalt in al je pracht.
Je geeft, je neemt.
Je golven woest en wild.
Hoe je geruis mijn gedachten stilt.
Je zilte geur ontspant mijn denken.
Je zout smaakt op mijn lippen.
De zee is aan de sleur ontglippen.
Mijn beste vriendin,
wat zie ik je graag,
gisteren, morgen maar nog het meest vandaag.*

L. Marlaux

Opgerold, als een embryo lag ik in bed. De storm buiten kon me niet deren. De gure noordenwind blies het zand van het strand en de duinen de verlaten straten in. De rukwinden lieten de korrels dansen in de schijn van de straatverlichting. Moeder Natuur nam haar territorium terug in. De vlaggen wapperden met een enorm gekletter aan de masten. De storm raasde als een bezetene over zee. De enorme golven beukten onophoudelijk op het strand. Een perfecte combinatie voor een heerlijke nachtrust onder de warme, donzige dekens. Niks was minder waar. Met een schok werd ik wakker. Het zweet parelde op mijn gezicht, mijn hart bonkte in mijn keel. Ik hapte naar adem en gedesoriënteerd liet ik mijn ogen wennen aan het schemerlicht van het nachtlampje.

‘Robin’, fluisterde ik de nacht in.

Van slapen zou ook niet veel meer in huis komen. Ik liep de trap af. De treden voelden ijzig koud aan onder mijn blote voeten. Gesloopt liet ik me in de zetel vallen en trok de plaid tot onder mijn kin. Dit gaf me enige bescherming tegen deze gure kou. Van onder de deur kwam een ijzige windvlaag. Ik had de energie niet om op te staan en de tochthond terug op zijn plaats te leggen. Ik was op, aan het einde van mijn Latijn. Niks interesseerde me nog. Mijn lichaam was leeg maar in mijn hoofd voelde het alsof de miljoenen verbonden draadjes elektrisch waren geladen en er elk moment een kortsluiting kon plaatsvinden. Mijn gedachten stonden nooit stil maar mijn gezonde verstand was ver zoek. Ik bevond me in een dichte mist, zag geen hand voor mijn ogen, verdwaald op zee, verloren in de armen van mijn beste vriendin. Wanneer zou het terug licht worden? Waar bleef haar minnaar die me zou helpen om terug aan land te gaan? Wanneer zou hij me terug verwarmen met zijn deugddoende stralen? Ik dobberde verder in mijn gedachten, mijn blik gericht op een schaduw op de muur.

‘Robin... Waarom ben jij weg en is het beest hier blijven hangen?’, sprak ik tot de schim.

Het bleef stil. De antwoorden kwamen niet. Waar was hij? Wat was hij aan het doen? Was alles goed met hem? Hield hij nog van mij of was hij me reeds vergeten? Het voelde alsof de maan afscheid nam van de natte, glinsterende bomen en plaats maakte voor de hardnekkige mist. Een dikke deken van nevel. Ik voelde me wegglijden in een

gitzwarte tunnel. De herinneringen flitsten voorbij. De fonkelende kaarsen, de brandende passie, de tederheid, de ijver van het werkwoord 'houden van.' Wat hadden wij genoten. Wat hadden wij geleden. De weerspiegeling van zijn afwezigheid had een schaduw geworpen op ons verhaal. Sommige hoofdstukken waren wazig, andere kristalhelder.

Ik moest hier weg. Alles verstikte me hier. De herinneringen waren vermachtend. Ik voelde de opkomende tranen en slikte de krop die in mijn keel kwam opzetten, weg. Verdoofd trok ik mijn dikke regenvest aan en stak mijn blote voeten in mijn sneakers. Mijn minispeler stak ik in de grote zak van mijn mantel en ik liep de koude nacht in, gebogen tegen de wind. Op het verlaten strand flodderde mijn pyjamabroek langs mijn benen. Het opvliegende zand schuurde mijn lichaam. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en tuurde in de lacune. Niks kon mij nog raken. Ik voelde me wezenloos. Zelfs op *Play* drukken was er nu te veel aan.

De gierende wind, de wapperende vlaggenmasten, mijn beste vriendin de zee en mijn voetstappen waren de enige geluiden die ik hoorde in dit zwarte gat. De fonkelende lichtjes van de kerstbomen en de straatlantaarns op de zeedijk liet ik achter me liggen. Ik werd de duisternis ingezogen. Aan haar voeten bleef ik staan en staarde in het donker.

'Neem me mee', fluisterde ik.

'Red me!' schreeuwde ik.

Hulpeloos liet ik me op mijn knieën vallen, bonkte met mijn vuisten op het natte zand.

'Alstublieft, neem me mee. Breng me weg. Ver weg hiervandaan.'

Wanhopig keek ik haar aan. Haar schuimende koppen spatten in het rond, haar golven metershoog. Ik was levenloos. Zij was woest. Wat ik ook zei, hoe ik mij ook voelde, ze zag me niet staan. Ze negeerde compleet mijn janken. Het leek alsof ze ineens zou schreeuwen: 'stop met klagen en zagen. Ik heb nu andere dingen te doen.' Verdwaasd keek ik haar aan. Dit was het laatste wat ik van haar verwachtte. Ze had mij nog nooit in de steek gelaten. En nu? Het leek erop dat ze mijn grienen beu was. Ze vond het niet meer zo tof dat ik haar constant stoorde in haar bezigheden. Ze wilde rust. Ze had haar eigen perikelen en mijn beproevingen konden er voor haar niet meer bij. Of hield de

stormwind haar woorden tegen? Kon ik haar niet horen door dit daverende geluid? Mocht ik me niet in haar armen wagen? Kon ze me niet helpen?

Met enorm veel moeite kwam ik recht en liep langs de vloedlijn. Het opkomende water stroomde over mijn schoenen. Het deed me niks. Mijn voeten voelden net als ik, verlamd.

‘Robin, waarom?’, fluisterde ik. ‘Waarom kon je hier niet gewoon blijven?’

‘Kom, we gaan naar huis’, fluisterde mijn linker Hufter. ‘Ik leid je wel de weg.’

*Je missen komt in golven.
Vandaag verdrink ik...*

‘Nee mama. Echt waar. Het is heel lief dat je het vraagt en voorstelt, maar ik blijf liever alleen nu.’

Ze protesteerde nog een tijdje. Aandringen had echt geen zin.

Met een zucht verbrak ik ons telefoongesprek. Kerstavond vierien? Daar had ik al jaren geen zin meer in en nu zeker niet. Op kerstdag zou ik werken en dat kwam me goed uit. Eventjes nergens aan denken, verstand op nul. Zo ging het er al een paar maanden aan toe. De muren die mijn Hufters terug hadden opgetrokken, beschermden me tegen alle invloeden van buitenaf. Ik had zelfs het gevoel dat die muren nooit zo dik en hoog werden gebouwd. De deuren waren ongelooflijk massief en goed op slot met metalen kettingen en enorme sloten. De ophaalbrug stond omhoog en er zaten monsters in de grachten zodat iedereen die erin wilde komen, werd verslonden. De vlaggen op de torens hingen halfstok en waren gitzwart. De weg ernaartoe was kronkelig en hobbelig. Ik bevond me in het kleinste kamertje van mijn burcht, hoog in de toren en liet niemand toe. Ik zat in een houten schommelstoel te wiebelen, te mijmeren, alle belevenissen van de laatste jaren te herkauwen. Vanuit het kleine raampje keek ik uit op een mistig, troosteloos landschap met hoge, kale bomen, troebele wateren en grijze, donkere rotsen. Ik stond op en staarde naar haar. Ze lag er grijs bij. Zo voelde ik mij ook. Het was alsof ik in een spiegel keek. Ze was rustig, net als ik trouwens. Te rustig, zo rustig dat ik er gek van werd en moe, zo moe dat ik dag en nacht kon slapen en dit ook deed. Ze lag daar, eenzaam en alleen. Geen minnaar die haar kwam verwarmen. Hoe hij ook zijn best deed, hij kon niet door de hardnekkige mist breken. Hij kon niet tot bij haar komen. Zij lag daar te wachten, smachtend, verloren, zich afvragend wanneer het hem toch zou lukken. En hij? Hij berustte in zijn lot, liet het allemaal gebeuren en wachtte af tot alle obstakels zouden verdwijnen. Wat als dit nooit zou gebeuren? Zou *het beest* hem ooit loslaten? Ik voelde dat we allebei stilte aan het verdrinken waren in haar armen. Zuchtend ging ik terug in de zetel liggen en duwde op de afstandsbediening. Overall tekenfilms, Disney, kerstbomen, sneeuwlandschappen, lichtjes, blije gezichtjes, die tijd van het jaar. Het deed me weinig. Hoe kon ik nu vrolijk doen na alles wat er was gebeurd? De *Jingle Bells* waren dit jaar echt niks voor mij. De kerstboom, de pakjes, de ijstaart met ‘kindje Jezus’ in suiker, het roze mannetje waar we als kind voor vochten, de

kerststal die altijd zorgvuldig op de kast werd gezet, het knetterende vuur in de open haard. Ik dacht aan al mijn lieve dierbaren die er niet meer waren. Zouden zij Kerstmis vieren? Was er een hemel waar ze allemaal samen kwamen om te feesten? Kregen zij een festijn voorgeschoteld? Zongen de engelen kerstliederen? Gaf God hen toestemming om eventjes terug op onze aarde te komen spieken, ons iets in te fluisteren, ons nog eventjes vast te pakken?

Het was een mooie gedachte en toch huiverde ik. Ik kroop nog dieper in de dekens en tuurde naar het plafond. Robins kussen lag in mijn armen. Ik snoof zijn aroma op. Zijn geur was vervaagd in die paar maanden tijd. Als ik mij goed concentreerde, kon ik hem nog enigszins ruiken, soms zelfs nog voelen dicht bij mij. Zou hij kerst aan het vieren zijn? Dacht hij aan mij? Voelde hij ook nog hetzelfde als toen? Hield hij nog van mij?

‘Morgen is een andere dag’, hoorde ik mijn Hufters fluisteren terwijl ik in slaap viel.

*Waarom houden we vast aan onzekerheden en drama's?
Kunnen we niet gewoon loslaten?
Waarvoor zijn we bang?
Om iets in ons leven te hebben, in plaats van niks?
Om iemand aan onze zijde te hebben ook al zijn we doodongelukkig
samen?
Kan je de mooie herinneringen vasthouden zonder de pijn te voelen?
Het antwoord is: JA!
Laat je ziel door de donkere nacht dwalen.
De antwoorden liggen verstopt in jezelf.*

Bibberend deed ik mijn vest tot boven dicht en plaatste de sjaal voor mijn mond. Wat was het koud en vochtig. De mist hing in de straten en het voelde alsof hij doordrong tot in mijn botten. Wat was ik liever in mijn zetel blijven liggen, warm en veilig onder mijn dekentje. Het hotel lag er nog verlaten bij. Alleen de lampjes aan het terras brandden en de lichtstralen in verschillende kleuren speelden met de nevel. Rillend duwde ik de zware deur open en sloop naar de discobar waar ik mijn gerief deponeerde. De houten vloer kraakte onder mijn voeten. Ik knikte beleefd naar het personeel. Gisteren was er waarschijnlijk een feestje geweest tot in de vroege uurtjes. Het rook er nog naar sigaretten en verschaald bier. Ik werd er onpasselijk van. Alles werd nauwkeurig in gereedheid gebracht om er straks terug in te vliegen. Met mijn koffie ging ik rustig in de eetzaal zitten bij het vuur. Straks zou het hier terug volle ambiance zijn. Een mensenmassa die kwam feesten, zich uitleven, een glas drinken, gezellig samenzijn. Ik had er echt geen zin in, maar moest iets doen aan de situatie waarin ik me bevond. Hoe was het ooit zover kunnen komen? Twee jaren geleden toen ik hier kwam wonen stond ik precies waar ik nu stond en daarbovenop was de rugzak die ik op mijn schouders droeg nog zwaarder geworden. En ik was terug alleen op de wereld, mijn hart een ijsklomp met enorme gaten erin. Nogmaals moeten afscheid nemen. Nooit zou mijn leven nog hetzelfde zijn. Ik tuurde door het venster naar de dansende nevel onder de straatlantaarn. Zo voelde het bij mij ook. Het waas trok niet weg en bleef hardnekkig hangen tussen de vele herinneringen aan wat ooit was. Eén man weggerukt door het kankermmonster, de andere door de beesten en demonen in zijn hoofd. Ik sloeg mijn ogen naar boven.

‘Stuur Jij al die probleemgevallen mijn pad op?’, fluisterde ik.

‘Je krijgt niks op je pad wat je niet aankunt’, vermaande mijn rechter Hufter mij.

Dit kon best zijn. Het leed en het verdriet verscheurden me vanbinnen. Twee mensen die ik doodgraag zag, moeten loslaten, is de hel. Ik kon hen niet loslaten en vroeg me af of ik dit op een dag wel zou kunnen. Hoe doe je dat?

De stamgasten begonnen toe te stromen en ik plaatste me, bijna onzichtbaar, achter de draaitafel. Hier was ik veilig, in mijn hoekje.

‘Hallo Elize. Het is een eeuwigheid geleden dat ik jou nog heb

gezien.’

Ik keek op van mijn mengpaneel in het altijd vriendelijk, lachende gezicht van Frans.

‘Inderdaad, het is een poosje geleden. Van die avond dat je me kwam helpen met mijn zetel en dat we samen zijn gaan eten. Hoe gaat het met jou? Zalige Kerst.’

‘Ik wens je hetzelfde. Gaat het echt wel met jou? Ik dacht dat je hier niet meer woonde.’

‘Ik woon hier nog. In de wintermaanden kom ik niet veel buiten. Ik moet nu ook niet echt werken en dat komt me goed uit om eventjes tot rust te komen.’

Ik knipoogde naar hem en veranderde van muziekgenre. Het was tijd voor een plakker. Iedereen kwam bezweet en buiten adem van de dansvloer. Hoe had ik mij in godsnaam laten overhalen om dit feestje te komen opvrolijken? Ik was echt niet in de stemming om dit nu te doen. Het ene wijntje dat ik had gedronken, baande zich een weg naar mijn hersenpan. Als verdoofd draaide ik het ene na het andere nummer, maar ik hoorde de muziek niet echt, zat mijlenver weg. De klanten hadden er blijkbaar wel zin in want de zaak zat overvol. Overal lachende gezichten, mensen die mee bewogen op de tonen van de meeste muziekklassiekers, allemaal op hun *Kerstbest*. En ik? Mijn Hufters draaiden met hun ogen bij het aanschouwen van mijn outfit. Een jeans, sneakers en een oversized gestreept hemd met een wit topje eronder. Zelfs make-up was niet aan de orde. Geen lipgloss, geen mascara, geen parfum, mijn haren in een slordige dot gedraaid. Ik zuchtte en nam nog een slok van mijn glas.

‘Heb je die man al gezien aan de bar?’

Ik kwam terug naar Aarde en keek verbaasd naar het gezicht van Patje. Ze straalde. De pailletten op haar bloes verblindden mijn ogen.

‘Welke man?’

‘Op twee uur’, zei ze met haar stralende glimlach.

Daar zat een man. Kalend, helderblauwe ogen en een snor.

‘Wat is ervan?’, vroeg ik wat geërgerd.

‘Hij kan echt zijn ogen niet van je afhouden. Je hebt *touche*.’

Ik keek haar zuchtend aan. Als er één iets was waar ik nu echt geen zin in had, was het een man in mijn rommelige, ellendige bestaan.

‘Het is omdat je je ellendig wilt voelen’, brulde mijn rechter Hufter.

Mijn linker keek me vol medelijden aan. Hij begreep mij. Ik kon niet zomaar terug iemand toelaten in mijn leven en zeker niet in mijn hart.

Ik schudde die gedachten van me af en ging verder met wat ik bezig was. De klanten waren gekomen om zich te amuseren en mijn depressieve bui mocht en zou daar niks aan veranderen.

Degenen die met mij kwamen praten aan de draaitafel keken me één voor één aan alsof ze met hun medelijden mijn pijn konden verzachten. Dit kon niet. Nog niet. Dus toverde ik mijn mooiste glimlach boven en zette mijn masker op. Alleen op die manier kon ik leven, overleven. Hoe kon ik hier vanavond uitbundig uit de bol gaan op de tonen van de nummers die me zoveel herinneringen brachten? Ook al deed ik zo mijn best om mijn muziekkeuze secuur uit te zoeken, telkens kreeg ik een krop in mijn keel bij bepaalde melodieën.

Die man bleef me inderdaad aanstaren. Ik kreeg er de kriebels van.

‘Leg nu maar iets rustig op en zet je aan de bar. Het is genoeg geweest voor vandaag. Ik voel mijn voeten niet meer’, hoorde ik in de verte.

Op automatische piloot nam ik een schijf uit het hoesje en plofte die in de speler, opgelucht dat mijn taak erop zat voor vannacht.

Voorzichtig schoof ik de stoel naar achter en nam plaats op het hoekje van de bar.

‘Ik zal nog één wijntje drinken en dan moet ik echt naar huis. Ik heb mijn bedje nodig’, antwoordde ik toen ze me vroeg of ik nog iets wilde consumeren.

En toen gebeurde het. Ik hoorde de beginklanken van ons nummer.

De tranen sprongen in mijn ogen. Ik moest me sterk houden.

‘Niet hier’, fluisterde ik mezelf moed in en tikte met mijn vingers nerveus mee met de muziek.

‘Last dance

Last chance, for love

Yes, it's my last chance, for romance, tonight

I need you, by me

Beside me, to guide me

To hold me, to scold me

'Cause when I'm bad

I'm so, so bad'

'Iets drinken?'

Ik schrok en keek op in de helderste blauwe ogen.

'*Here we go*', hoorde ik op mijn linkerschouder.

'Neen, dank je. Enorm vriendelijk dat u mij dit vraagt, maar ik heb net een wijntje gekregen', sprak ik zuchtend.

'Heb je er dan iets op tegen dat ik hier op deze stoel kom zitten?'

Ik haalde mijn schouders op en smeekte hem in gedachten om dit niet te doen.

'Ik kom hier nooit, maar een vriend van me zei dat het hier altijd zo gezellig is en er altijd mooie muziek wordt gedraaid. Proficiat trouwens. Je bent inderdaad een voortreffelijke deejay.'

'Dank u wel', kon ik nog net uitbrengen terwijl ik een grote teug nam van mijn wijntje. Hoe vlugger dit ding leeg was, hoe rapper ik hier weg kon. Ik stond op en pakte mijn vest vanachter de bar.

'Ben je al weg?'

Ik keek Patje schaapachtig aan en had echt geen zin in nog een preek van haar.

'Ja, als mijn wijntje uit is, ga ik echt naar huis. Ik val om van de vaak.'
Ze zuchtte.

'Elize, zet het van je af. Ik smeeek het je. Je mag je leven toch niet vergooien voor iets waar je toch niks aan kan veranderen?'

'Je hebt gelijk, maar ik heb tijd nodig om dit alles te verwerken. Ik kan niet zomaar verdergaan en doen alsof er niks gebeurd is?'

Verslagen keek ik haar aan.

'Patje? Heb jij ooit iemand zo graag gezien dat het pijn deed? Heb jij ooit zo'n passie voor iemand gevoeld dat alleen maar een blik van hem je in vuur en vlam zette? Heb jij ooit het gevoel gehad dat je bij iemand thuishoorde, je hem kende maar ook niet? Heb je al eens meegemaakt dat iemand jou begreep zonder woorden? Hij kon dwars door me heen kijken. Het was zo heftig, zo mooi en tegelijkertijd zo eng. Heb jij dit ooit bij iemand gevoeld? Ik vraag het je omdat ik bang ben dat ik dit nooit meer zal beleven.'

'Neen', klonk het stilletjes.

'Waarom denk je dan dat je mij zo gedraag? Niet om zielig te doen of compassie op te wekken. Ik wil nog eventjes alles voelen en

doorvoelen, de mooie momenten koesteren en de *shit* op een dag loslaten. Het spijt me dat dit zielig overkomt. Verder gaan alsof er niks gebeurd is, als een robot, dat kan ik niet.'

Ze keek van me weg en deed alsof de woorden die ik net had uitgesproken, haar niet hadden geraakt. Hoeveel mensen komen in hun bestaan zo iemand tegen? De korte periode dat we samen waren, veranderde mijn ganse zijn.

I'm young, I know
But even so
I know a thing or two
I learned, from you
I really learned a lot
Really learned a lot
Love is like a flame
It burns you when it's hot
Love hurts

'En dit doet er ook geen goed aan', sprak ze.

'Neen, inderdaad. Ik kan er echt niks aan doen. Ik denk dat ik hem nooit zal kunnen vergeten. Zou ik het kunnen?', vroeg ik haar smekend.

Ze trok me achter de draaitafel en keek me streng aan.

'Als jij, lieve Elize, blijft hangen in jullie verhaal, dan zal dit inderdaad nooit lukken.'

Ze veegde een traan van mijn wang.

'Gelukkig heb ik geen make-up op', lachte ik door mijn tranen heen terwijl ze mij een papieren zakdoek gaf.

'Hij was misschien wel de liefde van je leven, maar dit wil daarom niet zeggen dat je geen geluk meer verdient. Als iemand dit hier waard is, dan ben jij dat wel.'

'Als je het zegt', zuchtte ik.

'Dus, droog je tranen, snuit je neus, zet je aan de bar en zet eventjes alles opzij. Morgen heb je ook nog om je ellendig te voelen, maar niet vandaag. Het is verdorie Kerstmis en ik wil niet dat je nu al vertrekt om thuis in je bed te gaan dromen over iets wat toch niet meer zal gebeuren.'

Op automatische piloot liet ik mij terug op de barkruk zakken.

Het gezicht van de vreemdeling klaarde op.

‘Zeker dat je niks meer wilt drinken?’

‘Oké dan, nog eentje, maar dan ga ik wel naar huis. Het is al laat.’

‘Je leeft maar één keer en het is Kerstmis. Moet je morgen werken misschien?’

‘Neen hoor, ik ben gewoon moe. Ik moet terug beginnen werken in de Paasvakantie. Ik kom hier af en toe muziek draaien om mijn vriendin uit de nood te helpen. Met oudejaarsavond, ook trouwens’, floepte ik eruit.

‘Dan weet ik waar ik moet vieren’, zei hij.

Ik keek hem verbluft aan en wist me geen houding te geven.

‘Dit is echt een mooi liedje. Wil je met me dansen?’

Ik viel van de ene verbazing in de andere en voor ik het besepte, stond ik op de dansvloer.

Nous, c'est une illusion qui meurt

D'un éclat de rire en plein cœur

Une histoire de rien du tout

Comme il en existe beaucoup

Notre amour qu'on croyait petit (Papapa palala papa)

A grandi quand tu es partie (Papapa palala papa)

Grandi comme une déchirure (Papapa palala papa)

Comme une blessure (Pala palala palala)

Mais, pourquoi (pourquoi), pourquoi (pourquoi)

Pourquoi le silence

Pourquoi (pourquoi), pourquoi (pourquoi)

Pourquoi ce grand vide quand je pense à nous

Ik sloot mijn ogen, wilde hem mijn opkomende tranen niet tonen. Ik slikte onophoudelijk de opgekomen krop in mijn keel, weg. En daar was het terug., het zoemende geluid in mijn oren, de zweetdruppels onder mijn neus en het zwarte gat. Voor de tweede keer op rij kwam ik bij op het terras, buiten in de kou. Deze keer was het niet Robin die bezorgd over me hing.

‘Gaat het?’

‘Ja hoor. Ik moet gewoon naar huis.’

Ik stond voorzichtig op, beschaamd om wat net was voorgevallen. Wankelend liep ik naar de bar, nam mijn jas en handtas en baande me een weg tussen de mensen, terug naar buiten. Ik wilde hier zo rap mogelijk vandaan. De onbekende man volgde mijn stappen en terwijl ik mijn jas dichttriste, vroeg hij of we eens konden afspreken.

‘Geef me je nummer, dan bel ik je wel’, sprak ik.

Ik stopte het papiertje in mijn jaszak en vertrok.

Buiten adem sloot ik mijn deur, plofte neer in mijn zetel en schopte mijn sneakers uit. Ik trok het dekentje over me heen en viel direct in een onrustige slaap.

*Intuïtie is je ziel die je hart de waarheid toefluistert
in de hoop dat je het hoort.
Vertrouw altijd op je innerlijke stem.*

‘Bedankt dat je me uit mijn *kot* bent komen halen vanavond’, fluisterde ik naar mijn Moetje.

‘Liefje, altijd binnen zitten is niks voor jou. Je gaat hieraan kapot. We zien je naar de afgrond toestappen en houden allemaal ons hart vast, bang dat je op een dag zal springen.’

Ze keek me bezorgd aan en nam nog een slokje van haar Picon.

Moetje, mijn tweede mama hier aan zee, speciaal geval, maar de liefde die ik van haar kreeg en voor haar voelde, was onvoorwaardelijk. Het deed me inderdaad goed om eens buiten te komen onder de mensen. Haar vrees dat ik mezelf iets zou aandoen, was oprecht. Ik besepte niet dat iedereen zich zoveel zorgen om me maakte en het voelde, sinds lange tijd, alsof er terug wat warmte in mijn leven kwam.

De spaghetti die werd geserveerd rook overheerlijk.

‘Hoe zou dat komen?’, hoorde ik mijn linker Hufter spottend vragen.

Inderdaad, hij had gelijk. Ik at bijna niks meer de laatste maanden.

Zuchtend nam ik nog een hapje.

‘En ik die dacht dat de juffrouw contact met mij zou opnemen?’

Verlegen keek ik omhoog in die helderblauwe ogen en veegde met het servet mijn mond af.

‘Inderdaad; dat was het plan. Ik heb mijn jas gewassen en blijkbaar zat het papiertje met jouw nummer nog in een van mijn zakken’, loog ik.

‘Waar haal je in godsnaam die uitvlucht weer vandaan?’

Mijn linker Hufter rolde met zijn ogen terwijl mijn rechter in een deuk lag.

Moetje keek me vragend aan.

‘Smakelijk trouwens. Ik laat jullie rustig verder eten.’

‘Wie is die man?’

‘Iemand die ik in het hotel heb leren kennen. Het is niet zo belangrijk. Hij had me zijn nummer gegeven en ik had eigenlijk beloofd om hem te bellen. Het is er niet echt van gekomen.’

‘Dus, je hebt zijn nummer nog?’

Ik knikte een beetje gestoord terwijl ik de slierten in mijn bord op mijn vork draaide.

‘Als je zo verder doet dan word je nog een oude vrijster’, siste ze.

Ik keek haar aan met rollende ogen en de zucht die uit mijn mond

kwam was er eentje van lange adem.

‘Dan is dat maar zo. Waarom wil iedereen dat ik terug een man in mijn leven neem? Ik heb er echt geen behoefte aan. Wie heeft een man nodig met zo’n vinger?’

Ik stak spottend mijn middenvinger de lucht in en wachtte haar reactie af. Ze keek me aan alsof ik een van mijn grootste geheimen had verklapt en stikte bijna in de laatst genomen hap.

‘Drinken jullie nog iets van Max?’

‘Geef mij maar een rood wijntje’, sprak Moetje.

‘Ja, voor mij ook, want bij spaghetti hoort rode wijn.’

Verzuchtend keek ik naar mijn bijna lege bord. Alles deed me aan Robin denken. Moetje keek me terug berispelend aan.

‘Hier moet je echt mee stoppen. Max die ik eigenlijk wel de *max* vind, betaalt ons een wijntje en het enige wat jij doet, is mijmeren en zielig voor je uitstaren. Toen ik nog jong en mooi was, wilde het veel zeggen wanneer een man een drankje aanbood.’

Spottend keek ik haar aan.

‘In 14-18 wil je zeggen.’

Ze schaterde en at haar bord leeg.

‘Mag ik de dames nog een koffie aanbieden?’

‘Ja hoor, en waarom kom je niet bij ons zitten? Je vrienden zijn weg en jij zit daar zo eenzaam en alleen aan de bar’, zei Moetje.

Ik keek haar met grote ogen aan. Ze gaf me een stamp onder tafel terwijl ik mijn stoel wat opzij schoof.

Ik rook zijn *aftershave*. Het goedje prikte in mijn neus.

‘Ga je morgen terug zo’n mooie muziek draaien in het hotel?’, vroeg hij terwijl hij mijn blik probeerde te vangen.

‘Inderdaad, dit zijn toch de plannen en als jullie mij nu willen excuseren.’

Ik liep naar het toilet en bleef daar een tijdje zitten. Gestoord keek ik naar de ouderwetse betegeling en las de affiches op de houten deur.

‘Ga nu maar terug. Het heeft geen zin om je te verstoppen. Straks denken ze nog dat je in de pot bent gevallen’, proestte hij aan mijn linkerkant.

‘Mojte, als je het niet erg vindt, zou ik je nu willen naar huis brengen. Ik heb morgen een drukke dag en ik wil gaan slapen.’

‘Het is goed, kind. Max, bedankt voor de babbel, de wijn en de

koffie. Drink je nog iets van ons?’

‘Neen, dank u. Ik denk dat ik ook maar eens naar huis ga.’

Ik pakte haar arm en begeleidde haar naar buiten, de kille avond in.

‘Het zou me niks verbazen als we in de eerste week sneeuw op ons dak krijgen’, sprak ze.

Zuchtend liep ik verder. Zelfs het woordje sneeuw katapulteerde me terug de tijd in. Ik zag onze smachtende lijven in de sneeuw. Zijn lieve engelengezicht boven me. Zijn warme lippen die me liefdevol kusten.

‘Je zit terug mijlenver weg met je gedachten’, merkte ze op, terwijl ze de sleutel in het slot stak.

Ik kon voor haar eigenlijk weinig verbergen.

‘Zijn jullie al terug? Ik dacht: die blijven een ganse nacht weg.’

Ik lachte om de opmerking van Poetje en gaf hem een lieve kus op zijn wang.

‘Heeft het gesmaakt, lief kind?’

‘Ja, het was ongelooflijk lekker.’

‘En gezellig met Max’, voegde Moetje eraan toe.

‘Wie?’

Verrast keek hij ons aan.

‘Iemand die ons kind heeft leren kennen in het hotel met Kerstdag. Ze wordt koud noch heet van hem, vrees ik. Hij ziet er nochtans een deftige en lieve man uit.’

Ik keek hen geagiteerd aan.

‘En nu ga ik echt slapen.’

Ik kuste hen allebei goeie nacht en trok de deur dicht. Buiten nam ik een grote teug lucht en bleef eventjes staan om naar de sterren te turen. Er hing inderdaad sneeuw in de lucht en Max zag er inderdaad een deftige en lieve man uit. Hij was wel niet het evenbeeld van Robin. Hij was tien jaar ouder, had een kale bol maar hij had mooie blauwe ogen. Ogen die ik ontweek uit vrees erin te verdrinken.

‘Mooi hé’, hoorde ik aan de overkant van de straat.

Wantrouwend keek ik zijn kant op. Was hij ons gevolgd? Mijn hart klopte in mijn keel. In paniek stopte ik de sleutels die in mijn jaszak staken, tussen mijn vingers terwijl ik in de richting van mijn stekje stapte.

‘Inderdaad, heel mooi’, mompelde ik terwijl ik hem probeerde

voorbij te lopen.

Hij duwde de glazen deur van het appartementsgebouw open.

‘Hier woon ik voorlopig. Ik ben op zoek naar een vaste stek hier in dit dorp.’

‘Goed voor jou. Het is hier zalig wonen’, prevelde ik.

‘Tot morgen dan en goeie nacht.’

Ik knikte en liep vlug door. Die man gaf mij nog altijd de kriebels. Ik wist niet waarom. Hij was vriendelijk en charmant en was blijkbaar al in de gading van Moetje gevallen

‘Voor ik het vergeet’, riep hij, ‘hier heb je nogmaals mijn nummer.’

Ik keerde, tegen mijn zin, op mijn stappen terug en nam het bierviltje aan.

‘Mag ik dan ook jouw nummer?’

Hij gaf me een balpen en een kaartje.

‘Dit zou ik je heel graag geven. Jammer genoeg is mijn gsm sinds een paar dagen kapot. Ik moet er volgende week zeker een nieuwe gaan kopen.’

Dit was niet gelogen. Ik dacht dat zo’n toestellen konden zwemmen in afwaswater.

Hij keek me vragend aan met zijn blauwe kijkers.

‘Oké, dan wacht ik wel tot je er een nieuwe hebt. Tot morgen dan maar.’

Hij sloot de deur terwijl ik het kaartje met zijn nummer in mijn zak stak.

‘Die denkt dat de aanhouder wint’, giechelde mijn rechter Hufter.